

VIRGINIA MIREA

Virginia Mirea a fost eleva profesoarei Sanda Manu „de la profesoara mea am învățat rigoarea, disciplina; ea mi-a dat încredere în posibilitățile mele”. Repartizată la Teatrul de Stat din Arad, a jucat, în trei stagioni: Kathleen din piesa cu același nume de Michael Sayers, Margot (**Masina de scris** de Jean Cocteau), Lucietta (**Bădăranii** de Goldoni), Sofica (**Ordinatorul** de Paul Everac), Ortansa (**Proștii sub clar de lună** de Teodor Măzilu) — rol pentru care a fost distinsă cu un premiu de interpretare la Festivalul de teatru pentru tineret de la Piatra Neamț, ediția '81. În 1982 intră prin concurs la Teatrul de Comedie. Primul rol: Eunoa (**Arma secretă a lui Arhimede** de D. Solomon); urmează Iulia (**Doi tineri din Verona** de Shakespeare), Luisa (**Avea două pistoale cu ochi albi și negri** de Dario Fo); printre ele, câteva „dubluri” în mai vechi montări ale teatrului: Minnie Fay (**Peștioarea** de Thornton Wilder), Mary (**Harold și Maude** de C. Higgins) și Zoia (**Turnul de fildeș** de V. Rozov). Primul ei film **Rămășagul** de Gopo, unde a fost o Ileană Cosânzeană.

De data aceasta, la rubrica noastră, două tinere absolvente din promoția 1979, care și-au dat amândouă examenul de diplomă în spectacolul Egor Buliciov și alții de Maxim Gorki, ambele în roluri de compoziție: Virginia Mirea (Ksenia) și Marioara Sterian (Melania).

Cu un aer de franchețe tonică, cu o siluetă armonioasă, cu gestul pertinent, tinăra actriță se impune cu fiecare rol; condusă de o miză sigură, ea are toate datele pentru a deveni o stea a generației sale.

Viiitorul rol, pe care îl lucrează cu deosebit interes, este Irina din piesa lui Tudor Popescu **O dragoste neună, neună**. Regia Tudor Mărăscu.

„Irina e o față care vine la oraș cu o imensă încredere în viitor și cu dorința de a se afirma prin muncă cinstită. Este un om obișnuit, crescut într-un mediu sănătos, la țară. Visează la o viață normală, la o fericire echilibrată, să nu fie nioi prima, dar nici ultima printre ai ei. Bucuria muncii e însoțită la ea de dorința de a afla cit mai multe, de a cunoaște oameni frumoși sufletește. Nu se mulțumește cu puțin, dar nici nu pretinde mai mult decît i se cuvine. E curajoasă, energică, răbdătoare; gîndeste matur, știe să aleagă binele de rău. Ar putea ocupa un post de manechin, însă descoperă că miza e prea mică. Nici cînd i se oferă șansa de a deveni vedetă de cinema, nu-și face iluzii că asta i-ar aduce fericirea. Celor din jur le pare dificilă și de neînțeles. Eu însă văd în ea un om prins într-un puternic conflict de mentalități, care îmi prilejuieste o profundă investigație psihologică. Se simte nefericită fiindcă nu găsește neacăieri un sprijin moral. Cum tot ceea ce face, face din sentiment, ocărăște idilele întîmplătoare și refuză aventura, hotărîtă să aștepte o dragoste neună, neună... dar deocamdată e singură și-i este greu. Situațiile în care e pusă și oamenii pe care-i întîlnește o dezamăgesc; hotărăște să se întoarcă în lumea ei, de care se simte legată cu toată ființa. Aici, caracterul ferm și principiile în care a fost crescută o vor ajuta să lupte în continuare, cu mijloacele și puterile ei, convinsă că dacă lupta e cinstită, reușești. Mă gîndesc la ea ca la un om drag, cu calități solide, dar și cu mult farmec. Irina crede că poate exista fericire și de pe locul doi... sau trei... sau patru, că nu e neapărată nevoie de glorie ca să fii fericit. Are răbdare să aștepte marea sentiment care să-i împlinească viața. Cred că are dreptate”.

MARIOARA STERIAN

Remarcată foarte de timpuriu pentru calitățile ei deosebite, Marioara Sterian pășește pe scena unui teatru profesionist încă din anul întâi de studenție, când Alexa Visarion o distribuie în *Stiopa* din *Barbarii de Gorki* la „Nottara”; în anul IV, joacă Zina și Dada în *Măseaua de mînte* de Corneliu Marcu la Teatrul de Comedie. Tot ca studentă, a debutat în film (*Cine mă strigă?*) și la teatrul TV (*Sabina* din *Frunze care ard* de I. D. Sir-Lu). După absolvire e repartizată la Teatrul Dramatic „Maria Filotti” din Brăila, unde joacă Magda în *Vlata nu-i un bal măscat* de Ion Bălan și Dumitru Pislaru, Lucietta (*Bădăranii* de Goldoni), Luluța (*Coana Chirița* de Vasile Alecsandri) și Lika (*Doi iubiri* de Armen Zurbavov). În 1982, intră prin concurs la Teatrul „Ion Creangă”; primul rol aici, *Șadrach* (*Cădere liberă* de Colin Mortimer), apoi Liuba (*Și dacă se învîrtește?* de Aleksandr Hmelik), Dora (*Hoțul de vulturi* de D. R. Popescu), Zina cea bună (*Cenușăreasa* de Ion Lucian și Virgil Puicea). Tînăra actriță are de pe-acum un impresionant palmares cinematografic (*Singur printre prieteni*, *Iancu Jianu*, *Fata Morgana*, *Pe malul stîng al Dunării albastre*, *Acțiunea Zuzuc*, *Acordați circumstanțe atenuante?*). La teatrul TV a mai apărut în *Cine vine la gară?*, dramatizare după D. R. Popescu (Lia), *Mîslune specială* de Ion Greceanu (Ana) ș.a.

Marioara Sterian aliază candoarea și sensibilitatea ingenuiei clasice cu o relevabilă știință a compoziției, spontana bucurie a jocului și autocontrolul profesionistului de pe acum versat.

Viitorul rol — Adnana din cunoscutul roman al scriitorului Radu Tudoran, **Toate pinzele sus!** în dramatizarea lui Virgil Puicea. Regia: Valeriu Paraschiv.

„După Zina cea bună din *Cenușăreasa*, recunosc că nu este partitura dramatică pe care mi-aș fi dorit-o acum; dar asta nu înseamnă că nu primesc cu inima deschisă acest personaj romantic de la sfîrșitul secolului trecut. După ce și-a pierdut părinții, după opt ani de suferință, Adnana este salvată din mîinile piratului care o pecale s-o vîndă ca sclavă de către echipajul vasului „Speranța”, unde-și găsește în sfîrșit un rost, o adevărată familie. Necazurile nu i-au pustiit sufletul și nici nu i-au schilodit trupul firav. Înconjurată de chipuri senine și vorbe bune, întreaga ei ființă strălucește: ochi limpezi, zîmbet fermecător, glas cald — o «zirenă» în ale cărei mreje toți se simt atrași; de la căpitan pînă la

mus, cu toții se pierd în fața Adnanei și o tratează ca pe o regină. Adnana este însă de o vitalitate nebănuită; în ciuda faptului că e socotită o făptură cu funcție decorativă, ea luptă din toate puterile să se dovedească egala celorlalți: spală puntea, minuieste pinzele, stă la cîrmă. Într-un cuvînt este capabilă să facă munca oricărui matelot. Nu pe uscat, în rochie de domnișoară, se simte ea fericită, ci în largul mării, sub soare, în vînt și-n furtună. Cînd dragostea i se arată, nu șovăie visul de a întîlni un om care s-o înțeleagă, și cu care să călătorească pe toate mările lumii, i se împlinește.

Lucrul la rol e abia la început. Premise bune sînt echipa excelentă, atmosfera de solidaritate. În costumul conceput de Lia Manțoc, mă voi juca cu plăcere într-un admirabil decor semnat de Mihai Mădescu; împreună cu regizorul Valeriu Paraschiv, vom căuta cu toții formula magică cu care să prindem în mrejele noastre pe micii și mai marii spectatori“.

Maria MARIN